

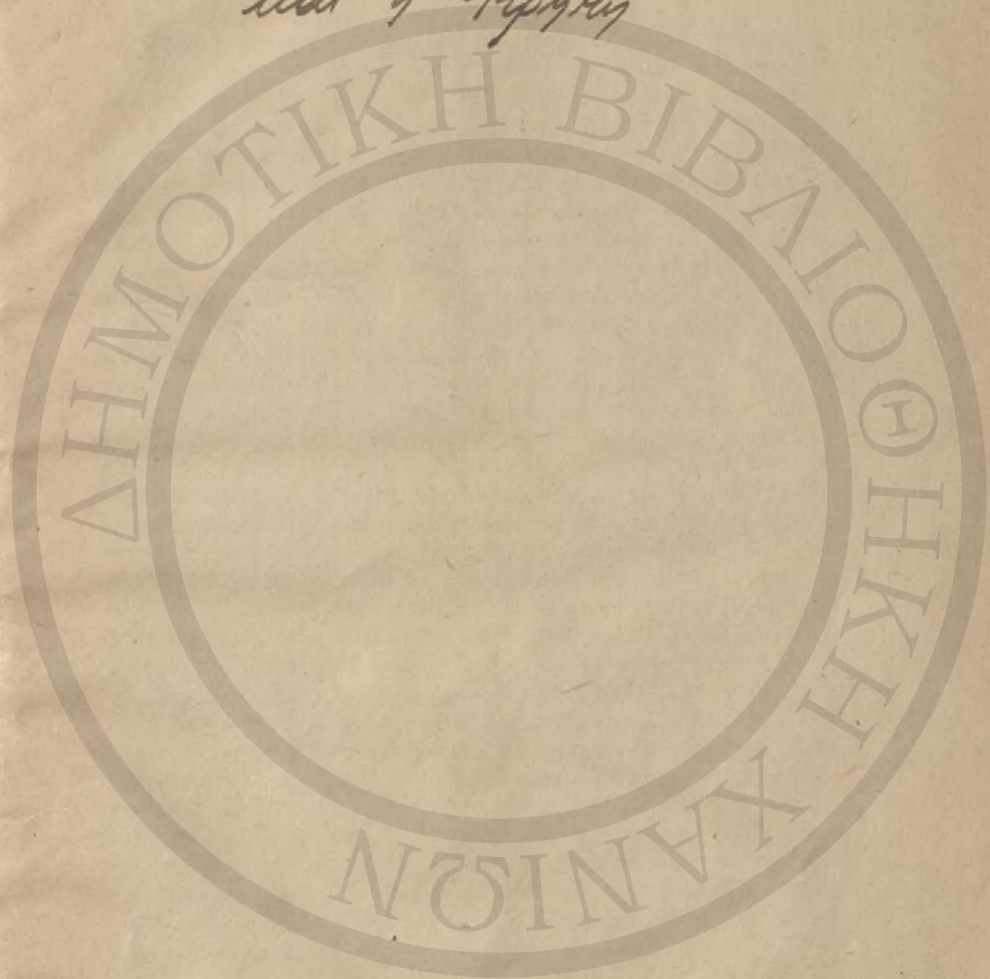
320.157
TOM

ΤΟ ΔΗΜΟΨΗΦΙΟ
ΕΜΕ ΚΑΙ Η ΚΡΗΤΗ
ΤΩΝ Ν. Τυροφάκου
4432

57
320.157
TOM

Τὸ Πνευματικόν
καὶ τὸ Φυσικόν

ΕΠΙΒΛΙΟΘΗΚΗ Κ. ΜΕΤΣΟΤΑΝΣ

4932
27-3-1929
ΕΙΔΙΚΟΤΗΣ ΤΙΤΛΟΣ
Διεύθ. 320.154/ΤΟΜ

ΤΟ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ ΚΑΙ Η ΚΡΗΤΗ

Α' 'Απ' τὰ βάθη τῶν αἰῶνων ἡ Βασιλεία Ξεκινᾷ

Πιθανὸν νὰ φανῆ σὲ μερικοὺς παράξενο, πὼς ἓνας διανοού-
μενος πού τυχαίνει νὰ εἶναι κι' ὑπάλληλος, διαβίνει ἐνυπόγρα-
φα νὰ ἐκφράσῃ τὴ γνώμη του γιὰ τὸ Δημοψήφισμα, ὅταν μάλι-
στα ἡ γνώμη του δὲν εἶναι κι' ἡ γνώμη τῆς πλειοψηφίας στὴν
Κρήτη. Πρὶν νὰ μπῶ στὸ θέμα μου νομίζω πὼς πρέπει ν' ἀπαν-
τήσω σ' αὐτὴ τὴν ἀντίρρηση: Τὸ χρέος τοῦ διανοουμένου πού
αἰσθάνεται νὰ τὸν περιβάλλῃ ἡ γενικὴ ἐκτίμησι τῶν συμπατριω-
τῶν του, εἶναι νὰ μὴ σιωπήσῃ. Μπορεῖ ἡ ἀλήθεια, ὅπως αὐτὸς
τὴν αἰσθάνεται, νὰ εἶναι πικρὴ, νὰ μὴν ἀρέσῃ, νὰ μὴν πείσῃ
ἀμέσως. Ὅμως ὁ διανοούμενος δὲν εἶναι πολιτευόμενος, δὲν ἔχει
ἀνάγκη ἀπὸ τὴν ἐπιδοκιμασίαν τῶν περισσότερων. Τοῦ φτάνουν
κι' οἱ λιγώτεροι, τὸν ἀρκοῦν κι' ἐκεῖνοι πού θὰ τὸν ἀκούσουν
χωρὶς προκατάληψιν, χωρὶς πείσμα, κι' ἄς εἶναι λίγοι. Σε μιὰ
στιγμὴ ἱστορικὴ γιὰ τὸν τόπο του, ὅποιος νομίζει πὼς μπορεῖ
νὰ ἰδῆ σωστά, πρέπει νὰ μὴ θουδαθῇ. Καμμιά ὑπαλληλικὴ ἰδι-
ότητα δὲν ἐμποδίζει τὸν ποιητὴ καὶ τὸν ἐπιστήμονα νὰ πῇ ὅ,τι
αὐτὸς αἰσθάνεται καὶ νοεῖ πὼς εἶναι σωστὸ κι' ἐπιβαλλόμενον.
Ἀπεναντίας δειλία καὶ ραγιαδισμὸς θὰ ἔτῃν νὰ κλειστῇ ὁ δια-
νοητὴς στὸν ἑαυτὸ του, νὰ κρατήσῃ τὴν ἀλήθειαν γιὰ τὸν ἑαυ-
τὸ του, τὴ φώτισι τῶν τριάντα αἰῶνων Ἑλληνικῆς Ἱστορίας
νὰ τὴν δῆ μόνον μὲ τὰ μάτια του. Ἡ ἀλήθεια πρέπει νὰ λεχθῇ
στὸν Κρητικὸ Λαό. Κι' ἂν οἱ κατὰ σύστημα πολιτευόμενοι δὲν
θέλουν ἢ δὲν μποροῦν νὰ τὴν ποῦν, γιὰτὶ φοβοῦνται μὴ χάσουν
τὴ δημοτικότητά τους, ἓνας διανοούμενος πού στέκει πάντα μα-
κρὰ ἀπὸ κόμματα, συναλλαγὰς καὶ προσωπικά, ὅπως ὁ ὑπο-
φαινόμενος, πού, ἀντιθέτως δοκίμασε τόσες φορές καὶ τὴ δική
του καὶ τῶν ἀντιπάλων του τὴν πνευματικὴ δύναμιν σὲ κονταρο-
χτυπήματα, ὅπου ποτὲ δὲν αἰσθάνθηκε τὸν ἑαυτὸ του νικημένο,
ἔχει χρέος νὰ τὴν πῇ. Κι' ἔχουν χρέος νὰ μὲ ἀκούσουν οἱ πα-
τριῶται μου, νὰ συζητήσουν βραβῆ τὰς πῶ, νὰ τὰ σκεφθοῦν κα-
λά, ἀκριβῶς γιὰτὶ ἐγὼ οὔτε ἀποδέλω οὔτε θ' ἀποδέλω σὲ ὠ-
φελήματα, μ' ἐνδιαφέρει μονάχα ἡ Ἑλληνικὴ Ἰδέα καὶ τὸ συμ-
φῆρο τῆς Κρήτης.

***

Πρόκειται γιὰ τὸ πολιτικὸν καὶ γιὰ τὸ Βασιλεῖα. Μεγάλῃ
διαμάχῃ γιὰρίζει τὸν Ἑλληνικὸ Λαό, κι' ἡ διαμάχῃ αὐτὴ εἶναι
κι' ἐδῶ θαρεϊά, γιὰτὶ οἱ πολλοὶ ἔχουν παράξενες ἰδέες γιὰ δη-

μοκρατία και για βασιλεία. Μόλον που ο Κρητικός Λαός στα 800ο είναι εθνικόφρων, μονάχα τα 200ο τολμούν να πούν πως θέλουν τη Βασιλεία. Τα άλλα 600ο έχουν πάθει μιὰ σύγχυσι κι' ή είναι πεπεισμένοι πως ο Βασιλιάς χρειάζεται και πρέπει ν'άρθη, και φοβούνται να τὸ πούν, ή διαστάζουν ἀκόμη, νομίζοντας πως δὲν ταιριάζει να 'ναι κανείς στα 1946 βασιλικός. Γιατι κι' ή μόδα παίζει ρόλο και πολλοί δὲ θέλουν να φαίνονται ἀπαρχαιωμένοι. "Άλλοι νομίζουν πως στην 'Ελλάδα ήταν πάντα δημοκρατία και πρέπει και στο ἔξής να μὴν ὑπάρχη Βασιλιάς και Βασιλεία. Γι' αὐτὸ μιὰ ἱστορική ἀναδρομή δὲν είναι περιττή. Η ἀλήθεια είναι ἄλλη:

Τριῶν χιλιάδων χρόνων είναι ή 'Ελληνική ἱστορία. "Άν πάρωμε και χίλια ή δυὸ χιλιάδες χρόνια που ἔμεις οἱ Κρητικοί εἴχαμε ἱστορία πρὶν ἀπὸ τοὺς ἄλλους πατριώτες μας, στα χρόνια αὐτά ἐπὶ πέντε αἰῶνες οἱ Ρωμαῖοι και ἐπὶ τρεῖς τέσσερις οἱ Τοῦρκοι καταργήσανε τὸν 'Ελληνισμό ὡς κράτος. Σ' ἔδλους τοὺς ἄλλους αἰῶνες ή Κρήτη κι' ή 'Ελλάδα ἐγνώρισαν βασιλιάδες: "Άπὸ τὸ Μίνωα ἐκεῖνο που γλυκοχαράζει σὰν ἀγνή της 'Ελληνικής ἱστορίας, ἴσαμε τὸ Μέγ' Ἀλέξανδρο και τοὺς διαδόχους του κι' ἀπ' τὸν Κωνσταντῖνὸ τὸν Μέγα ὡς τὸν Κωνσταντῖνο τὸ Δραγάτη, που ἔπεσε στην Πόλι στα 1453, κι' ἀπ' τὸν "Όθωνα ὡς τὸ Γεώργιο τὸ Β', ή 'Ελλάς ἐγνώρισε βασιλιάδες, αὐτοκράτορες, ήγεμόνες συνδεδεμένους με τὸ μεγαλεῖο, με τή δόξα, με τὸν πλοῦτο, με τὴν εὐημερία. Παρὰδείγματα δικαιοσύνης, ἠρωτισμοῦ, σωφροσύνης, πατριωτισμοῦ, μνήσεως, ἀρετῆς ὅσα θέλετε σὰ δεκάδες, σὲ ἑκκτοντάδες ἔστεμμένα πρόσωπα. "Ό,τι ἀξίζει ὁ Κόδρος, ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος, ὁ Ἰουστινιανός, ὁ Κωνσταντῖνος ὁ Β', ὁ Βουλγαροκτόνος, ὁ Ἀλέξιος ὁ Κομνηνός, ὅ,τι σημασία ἔχουν για τὴν 'Ελληνική Πατρίδα δὲ μπορεῖ νὰχη κανείς Περικλῆς, κανείς Καποδίστριας, για να πάρω τις δυὸ μεγαλύτερες μορφές της Δημοκρατίας τοῦ ἀρχαίου και τοῦ νεώτερου κόσμου. Είναι πασίγνωστο πως ὁ Περικλῆς ἐξώθησε τὰ πράγματα πρὸς τὸν Πελοποννησιακὸ πόλεμο που ήταν αἰτία να καταστραφῇ ὁ ἀρχαῖος ἐλεύθερος 'Ελληνισμός, και να ὑποταχθῇ με τὴν Ἀνταλκίδειο εἰρήνη (386 π.Χ.) στοὺς Πέρσας. "Άπ' αὐτὴν τὴν ταπεινώσι γλύτωσε τὸν 'Ελληνισμό ή Μακεδονική δυναστεία: Ὁ Φίλιππος και ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος.

Ὁ Καποδίστριας πάλι μεγάλος διπλωμάτης και πολιτικός, ἐπλήρωσε με τὴ ζωὴ του τὴ σιῆρησι της ἐλευθερίας που ἔπέραλε σ' ἕνα λαὸ που εἶχε πολεμῆσει δεκα ὀκτώχρονα χρόνια για τὴν ἀνεξαρτησία του και τὴν πολιτική του αὐτοτέλεια. Κανένας βυζαντινὸς βασιλιάς δὲν ἐχρησιμοποίησε ποτὲ τοὺς σπιτύλους και τοὺς καταδότες που γνώρισε ή νεοελευθέρωτη πατρίδα μας ἐπὶ Καποδίστρια.

"Υστερα ή δημοκρατία στην 'Ελληνική ἱστορία είναι κάτι ἄλλο ἀπὸ κείνο που ἐγνωσε σήμερα. Σαραντα χιλιάδες ἔ-

λεύθεροι ιδιοκτήτες τυραννοῦσαν (ἔδερναν καὶ σκοτόωναν καὶ πουλοῦσαν) τετρακόσιες χιλιάδες δούλους στὴν Ἀττικὴ κατὰ τὸν «Χρυσὸν Αἰῶνα». Ὅταν δὲν εἶχες περισσία ὄχι μόνο δὲν μπορούσες ν' ἀνεθῆς, ἀλλὰ καὶ νὰ πολεμήσῃς δὲν σοῦ ἐπιτρέπονταν, γιὰτὶ δὲν εἶχες ὀπλισμό! Ἀντιθέτως στὸ Βυζάντιο μπορούσαν νὰ γίνουν αὐτοκράτορες κι' οἱ ἵπποκόμοι, ἔπως Βασίλειος ὁ Μακεδών, οἱ καλοὶ πολεμιστὰδες κι' οἱ καλοὶ στρατηγοί. Ἐνας Νικηφόρος Φωκάς κι' ἕνας Ἰωάννης Τσιμισκῆς ἦταν δγαλμένοι ἀπὸ τὸ λαὸ κι' ἔφτασαν ἴσαμε τὴν πορφύρα καὶ τὴν αἰώνια δόξα μὲ τὴν προσωπικὴ τους ἀρετὴ. Τὴν ἐξέλιξε τοῦ Τρικούπη καὶ τοῦ Βενιζέλου δὲν ἐμπόδισεν ἡ Βασιλεία, μολοντί ἀνέβηκαν ἐκ τῶν κάτω.

Τὰ νεώτερα χρόνια ἡ Ἑλληνικὴ Δημοκρατία (1924—1935) εἶναι συνδεδεμένη μὲ τὴν ταπείνωσι τῆς Μικρασιατικῆς καταστροφῆς καὶ τὴν κατὰπτωσι τῆς Ἑλλάδος. Ἐπεβλήθηκε μ' ἕνα νόθο Δημοψήφισμα (ἔδω στὰ Χανιά οἱ συμμαθητὲς μου στὸ Γυμνάσιο ἐψήφισαν, μολοντί κάτω ἀπὸ 21 χρονῶν, ἐννέα φορές ὁ καθένας!). Ἐπροστατεύθηκε μ' ἕναν τυραννικὸ νόμο «κατοχυρωτικὸ τοῦ πολιτεύματος», τσαλαπατήθηκε ἀπὸ κινήματα, ἐπαναστάσεις, δικτατορίες κι' ἄλλες ἀσχημίες κι' ἐτάφηκε ἄδοξα πάλι μὲ κινήματα. Ἐκείνος ποῦ ἀπ' τὴν ἀρχὴ ἀντιτάχθηκε στὴν ἐγκαθίδρυσι τῆς Δημοκρατίας, ὁ γέρο-Βενιζέλος, τῆς ἔδωσε τὸ τελειωτικὸ χτύπημα, ἀναγνωρίζοντας Γεώργιο τὸ Β' καὶ τὴν καλινοῦρωσι τοῦ 1935.

Ἀπ' τὰ βάθη τῆς λοιπῶν ἴσαμε τὰ ἔσχατά τῆς ἡ Ἑλληνικῆ Ἱστορία ἐγνώρισε ὡς πολίτευμα τὴ Βασιλεία. Ἐνας λαὸς εἶναι ἄξιος τοῦ ἑαυτοῦ του ὅταν συνεχίζη τὴν παράδοσι τῶν προγόνων του ἀντάξια καὶ δὲν μαίμουδίζει τὰ συστήματα τῶν ἄλλων. Καὶ δικό μας σύστημα πάντα ὑπῆρξεν ἡ Βασιλεία.

Β'

Τὸ ψεῦδος τοῦ Σοσιαλισμοῦ

Ὁ ἀγῶνας μας εἶναι ἀγῶνας γιὰ διαφώτισι, γιὰ σωτηρία. Εἶναι πάλι γιὰ ν' ἀνοίξουν τὰ μάτια τους οἱ ὑπνωτισμένοι καὶ ν' ἀνασθηθοῦν οἱ ἀποκαρωμένοι, ὅσοι γαρνώθηκαν ἀπὸ τὸ χάσις τοῦ σοσιαλισμοῦ. Κι' εἶναι γνωστὸ πῶς οἱ χασισοπότες εἶναι θύρατα, κι' οἱ ἐγκληματίες λέγονται χασισοἴμποροι, κι' αὐτοὶ στὴν περίπτωσί μας εἶναι ὅσοι ἐμπορεύονται τὸ σοσιαλισμὸ μὲ σκοποὺς ἀπώτερους, ξένους πρὸς τὸ συμφέρο μας, τὸ αἰσθημά μας σὰν Ἑλλήνων καὶ Κρητικῶν. Κι' ἡ λέξι εἶναι ποῦ τῶχει νὰ τῆς γίνετα ἐκμετάλλευσι αἰσχρή, ἔθνηκοσοσιαλισμὸς χτέε, ματακόλισμα τοῦ κόσμου γιὰ τὴν κοινωνικὴ δικαιοσύνη, ἐπαναστατικὸς σοσιαλισμὸς σήμερα, ξεθεμέλιωμα χειρότερο, πάλι γιὰ τὴν κοινωνικὴ δικαιοσύνη. Θὰ ἔπρεπε λοιπὸν ν' ἀνοίξω-

με τὰ μάτια μας ἀπέναντι στὸν ἥλιο, γὰ τὸν κοιτάζουμε κατὰ-
ματα χωρὶς νὰ θαμπωθοῦμε. Τί εἶναι αὐτὸς ὁ σοσιαλισμός; Για-
τί τὸν πολεμοῦμε; Εἴμαστε τέρατα ἐμεῖς κι' ἀντίθετοι πρὸς τὴν
κοινωνικὴ δικαιοσύνη; Θέλομε τὸ Βασιλιά, τὰ μεγάλα τσιφλί-
κια, τὴν καταπίεσι τοῦ ἐργάτη, τὴ σκλαβιά καὶ τὴν ἀπαιδευ-
σιά, καὶ γι' αὐτὸ χτυπαῖμε τὸ «σοσιαλισμό»; Προχωροῦμε λοι-
πὸν μὲ συντομία:

Ἐμεῖς ἓνα Ἔθνος εἴμαστε, μὲ τὴ γλῶσσα του, μὲ τὴν ἱ-
στορίαν του, μὲ τὴ θρησκεία του, μὲ τὶς παραδόσεις του, μὲ τὸν
πολιτισμὸ του ποῦ φώτισε τὸν κόσμον, μὲ τὴν ψυχικὴ του ἀλλοί-
καὶ ρώμη ποῦ περιφρόνησε τὸ θάνατον καὶ τὴν ἀπώλεια κι' ἐ-
προχώρησε πάντα ἀποφασιστικὸ καὶ ψυχωμένο. Ἐνα Ἔθνος μὲ
συμφέροντα, ποῦ θέλει νὰ ζήσῃ, νὰ προκόψῃ, νὰ χαρῆ, νὰ με-
γαλώσῃ, νὰ ἀφήσῃ κληρονομιά στους ἄλλοις του. Κανενὸς δὲ
δίδομε τὸ δικαίωμα νὰ μᾶς ἀπορροφήσῃ, νὰ μᾶς θυξάξῃ, νὰ μᾶς
ἐξαφανίσῃ. Ὁ Ἑλληνισμὸς εἶναι ἀπόλυτη ἠθικὴ ἀξία, ποῦ δὲν
ἀνταλλάσσεται μὲ τίποτα, ποῦ τὴν ἀγωνιστικὴ του διαθέσι καὶ
τὴν ψυχικὴ του πείρα δὲ μπορεῖ νὰ ὑποτάξῃ σὲ καμμιάς στέπ-
πας τὴν δύναμι καὶ κανενὸς Κρεμλίνοῦ τὸ νόμον: Γιατί ὁ Ἑλλη-
νισμὸς εἶναι ταυτόσημος μὲ τὴν Ἐλευθερία, τὴν πειθαρχημένην,
τὴ γόνιμη, τὴν ὑπερήφανη, τὴ συνειδητὴ, τὴ δυναμικὴ Ἐλευ-
θερία, ποῦ γεννᾷ τὸν πολιτισμὸ μὲ τὸ ξεφούντωμα καὶ τ' ἀπλω-
μά της καὶ τὴ φυσιολογικὴ λειτουργία τῆς ὑπεροχῆς. Κάθε
νόμος ποῦ θὰ ἐπέβαλε τὸ σάπιον πάνω στὸ ὑγιές, τὸ παρακμα-
σιμένο στὸ ἀκμαίον καὶ τὸ πρόστιχο στὸ ἠθικόν, ποῦ θὰ ἐμείωνε
τὴ φυσικὴ ἀντοχὴ τῆς Ζωῆς, ποῦ θ' ἄφηνε περιθώριον στὴν πό-
λιτικὴν βία γιὰ τὴ διαμόρφωσι τοῦ πεδίου τοῦ πολιτικοῦ χώ-
ρου, κάθε νόμος ποῦ θὰ ἦταν ἐνάντιος τοῦ συμφέροντος τοῦ Ἑ-
θνοῦς, τῆς παραδόσεώς του, τοῦ παρόντος του καὶ τῆς συνέχειάς
του, θ' ἀποκηρύσσονταν ἀπὸ μᾶς σὰν ἀθέμιτος, σὰν ἀνθελληνικός.
Ἡ κοινωνικὴ δικαιοσύνη εἶναι πρῶτ' ἀπὸ ἅλα ἡ δικαιοσύνη τῆς
ἐπιβολῆς τοῦ ἠθικοῦ πάνω στὸ ἀνῆθικον, τοῦ ὠραίου πάνω στὸ ἄ-
σχημον τοῦ δυνατοῦ πάνω στὸ ἀδύνατον. Κοινωνικὴ ἀδικία θὰ ἦταν
νὰ ἐπιβάλλομε τὶς ἀδυναμίας ἑνὸς κοινωνικοῦ συνόλου, παραμερί-
ζοντας τὶς ἀρετὰς του. Ἐνα Ἔθνος νοιώθει τὸν ἑαυτὸ του δί-
καιο ὅταν δίνει τὸ πρῶτον δικαίωμα στους δυνατούς: Δυνατὸς εἶ-
ναι κι' ὁ πνευματικὸς ἐργάτης, κι' ὁ οὐρανὸς κι' ὁ καλλιτέ-
χνης κι' ὁ πολιτικὸς κι' ὁ θρησκευτικὸς λειτουργὸς διὰν ὑπη-
ρευτοῦν τὴν ἰδέαν τοῦ πολιτισμοῦ ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ Ἔθνος. Ἐξῆ
ἀπὸ τὸ Ἔθνος ὑπηρεσία πρὸς τὴν πατρίδα δὲν ὑπάρχει, ὑπάρ-
χει μονάχα π ρ ο ὀ σ ῖ α για ὄφελος ξένου Ἔθνοῦ. Κι' ἕ-
ποιος προδίδει συνειδητὰ χτυπιέται καὶ θγίνεται ἀπ' τὴ μέση.
Ὅποιος προδίδει ἀπὸ ἀγνοία κι' ἀπὸ πλάνη θὰ μᾶθῃ τὴν ἀλή-
θειαν. Γι' αὐτὸ τὴ φωνάζομε ἐδοῦ.

Ὁ Σοσιαλισμὸς εἶναι ἓνα διεθνὲς τμήμα προδοσίας πρὸς
ὄφελος τῆς μεγάλης Ἐκδοτικῆς Τράπεζας ποῦ τὸν κυκλοφορεῖ.

Καμμιά ἐπαγγελία γιὰ μεροκάματα, γιὰ κρατικοποιήσεις, γιὰ μοιρασιά τῆς γῆς, γιὰ ἴση μεταχείρισι δὲν ἔχει βάσι, ἔταν ἐξυπηρετῆ τὸν ἐχθρό, ἔταν διαλύῃ τὸ Ἔθνος. Γιατί τὸ Ἔθνος ἔχει τὰ δικά του γνωρίσματα, τὸ δικό του συμφέρον, τὴ δική του ἀποστολή. Ὅποιος τὸ προδίδει, ξεπουλεῖ τὰ συμφέροντα τοῦ Λαοῦ. Ἕνας λαὸς πηγαίνει καλὰ, τρώει, πληθαίνει, ἐργάζεται, εὐημερεῖ, ἔταν λειτουργῆ ὅλο τὸ σῶμα—Ἔθνος—καλὰ, κι' ὑποφέρει ἀπὸ παραζάλη κι' ἀπὸ παραπατήματα ἔταν τὸ παχὺ ἔντερο προσπαθῆ νὰ διοικήσῃ ἀντικαθιστώντας τὸν ἐγκέφαλο καὶ τὸ νευρικό σύστημα. Αὐτὸ γίνεται τώρα. Ὁ Λαὸς εἶναι πάντα ἀγαθός, πιστεύει εὐκολα, παρασύρεται! Στὸν πόλεμο αὐτὸν κουράστηκε, εἶναι ἔτοιμος νὰ γονατίσῃ, νὰ καμφθῆ. Ἔτσι πού τὸν ἤϋραν οἱ ξῆνοι κατεργαροὶ ἔτοιμογονάτιστο, ἄρχισαν νὰ τοῦ κανοναρχοῦν. Ἄν θῆς νὰ φᾶς, νὰ πιῆς, νὰ κοιμηθῆς τζάμπα, ἔλα μὲ μᾶς: Ἡ ἀδελφικὴ σφαγὴ θὰ ἴναι ὁ τελευταῖος πόλεμος, κι' ὕστερα δὲν ἔχει πιά ἄλλο: Θὰ ἀδρανήσῃς, θὰ ξεκουραστῆς. Σφίξε καλὰ τὸ μαχαίρι τοῦ «σοσιαλισμοῦ» καὶ χτύπησε τὸν ἀδελφό σου τὸν Ἄδελ στοὺ σῆρκο. Ὅταν λείψῃ ὁ ἀδελφός σου πού σὲ κηδεμονεύει, δὲν μπορεῖ νὰ μοῦ ἀντισταθῆ κανεὶς: Θὰ ἴσαι δούλος μου καὶ θὰ μᾶς συνδέῃ τὸ ἐγκλημα τῆς ἀδελφοφονίας, θὰ ἴσαι πάντα δικός μου. Ἄν διστάζῃς, ἂν δὲν μπορῆς νὰ σφίξῃς τὸ μαχαίρι πιὲς ἀπ' αὐτό. Εἶναι τὸ τελευταῖο δηλητήριο—ἀφίονι κι' ἐπιγράφεται «Κοινωνικὴ Δικαιοσύνη». Ἐμπρός. Κι' ὅμως τὰ πράματα εἶναι πολὺ ἀπλᾶ. Ἄν δουλέψῃς θὰ φᾶς. Μὲ τὴν τεμπελιά δὲν γίνεται τίποτα. Κι' ἂν δουλέψῃς πρέπει νὰ θρῆς ἔφορη γῆς. Γιατί ἂν σπεύρῃς στοὺς δράχους, δὲ θὰ θερίσῃς. Καὶ γιὰ νὰ θερίσῃς πρέπει νὰ προστατέψῃ ὁ νόμος. Καὶ γιὰ νὰ ὑπάρχῃ νόμος πρέπει νὰ λειτουργῆ Κράτος, καὶ γιὰ νὰ λειτουργῆ Κράτος πρέπει νὰ βουλευέται ἐλεύθερα τὸ Ἔθνος. Ἄν «μπουζιάσῃς», ἂν δέσῃς χειροπόδαρα μὲ τὰ σκοινιά τῆς σοσιαλιστικῆς βίας τὰ χέρια τοῦ Ἔθνους, καμμιά θεὰ Δικαιοσύνης δὲ θὰ μπορέσῃ νὰ κρατήσῃ σταθερὰ τὴ ζυγαριά της, ἢ ὑπόθεσι εἶναι χαμένη.

Τὸ ζήτημά μας δὲν εἶναι ζήτημα Σοσιαλισμοῦ ἢ Κοινωνικῆς Δικαιοσύνης. Τὸ ζήτημά μας εἶναι νὰ ζήσῃ τὸ Ἔθνος καὶ νὰ πάῃ μπροστὰ ὅλο μαζί, μὲ ἐλευθερία τοῦ Λαοῦ κι' ὑποταγὴ στοὺ ὀργανωμένο Κράτος. Καὶ σήμερα ἡ ἔννοια τῆς Δημοκρατίας στὴν Ἑλλάδα εἶναι σφικτὰ ἐνωμένη μὲ τὴν ἐπικράτησι τοῦ πνεύματος τοῦ Βορρά, τῆς ὀλικῆς βίας, τὸ τέλος τοῦ ἀνθρωπισμοῦ, τὴ μηχανοποίησι τοῦ πολιτισμοῦ, τὴν ὑποταγὴ σὲ μάζες πού ζοῦν ἡμιάγριες ἀκόμη μακριὰ ἀπ' τὴν ἔννοια κάθε Χριστιανικῆς πνευματικῆς ἀρετῆς, καὶ πάνε νὰ καταργήσουνε τὸ Ἔθνος. Ὅταν τὸ Ἔθνος καταργηθῆ, καμμιά κοινωνικὴ δικαιοσύνη δὲ θὰ μᾶς σώσῃ: Κοινωνικὴ δικαιοσύνη θὰ ἴναι ἢ ἐξίσωσι τῶν πνευματικῶς ὑπερεχόντων Ἑλλήνων μὲ τοὺς Γκέκηδες τῆς Ἀλβανίας ἢ τοὺς Ἀτζερμπαϊτζινοὺς τῆς Ἀσίας.

Γι' αὐτὸ κάθε «Δημοκρατία» μᾶς εἶναι ὑποπτή. Φυσικῆ κατὰστασι γιὰ τὸ Ἔθνος εἶναι νὰ ἔχῃ ἓνα ἱερὸ σύμβολο ἐπὶ κεφαλῆς, κι' αὐτὸ εἶναι ὁ Βασιλεὺς του. Καμμὴν Ἀγγλία, Δανία, ἢ Σουηδία, τὰ πῶς πολιτισμένα βασίλεια τοῦ κόσμου κι' εὐπορα, δὲ θὰ μπορούσε νὰ πείσῃ κανεὶς νὰ ἀλλάξῃ σύστημα γιὰ χάρι τῆς κοινωνικῆς δικαιοσύνης. Γιατί γιὰ τὰ Ἔθνη δὲν ὑπάρχει μεγαλύτερη κοινωνικὴ δικαιοσύνη ἀπὸ τὴ διατήρησι τῆς ἀνεξαρτησίας των, τὴ συνέχισι τῶν παραδόσεών των, τὴν ἠθικὴν ὑπεροχὴν των. Κι' αὐτὰ μόνο ἡ Βασιλεία μπορεῖ νὰ τὰ ἐγγυηθῇ. Κάθε σοσιαλισμὸς γιὰ σήμερα, πού τὸ Ἔθνος κινδυνεύει νὰ ἀπορροφηθῇ, εἶναι προδοτικὴ καὶ καταστροφὴ τοῦ φτωχοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ.

Γ'

Ἐθνικὴ Διαίρεσις—Ἐθνικὴ συμφιλίωσις

Δὲν πρόκειται νὰ σᾶς ποῦμε ἐδῶ γιὰτὶ ὑπάρχει ζήτημα πολιτεύματος καὶ ζήτημα Γεωργίου τοῦ Β'. Στὴν Ἑλλάδα ἔπρεπε νὰ ὑπάρχῃ μονάχα ζήτημα ἐπιτυχίας τῶν Ἐθνικῶν μας διεκδικήσεων, ἔπρεπε ἡ μοναδικὴ μας φροντίδα νὰ εἶναι πῶς ν' ἀναλάβῃ ὁ τόπος τὸ γρηγορώτερο. Ἀντὶ ν' ἀσχοληθοῦμε μὲ τὴν ἀνασυγκρότησι, καθόμαστε καὶ μαλλώνομε γιὰ τὸ πολίτευμα καὶ γιὰ τὸ Βασιλιά. Κι' οἱ μὲν φωνάζουν πῶς μονάχα ἡ «Δημοκρατία» θὰ μᾶς συμφιλίωσῃ, κι' ἄλλοι ἀντιλέγουν πῶς μονάχα ἡ «Βασιλεία» θὰ καταπάσῃ τὰ μίσῃ. Τὸ θέμα εἶναι σπουδαῖο, κι' ἀξίζει νὰ τὸ ἴδουμε ἀπὸ κοντά.

Ἡ ἔθνικὴ διαίρεσις εἶναι ὑπόθεσι πολὺ παλιὰ. Πάντῃ οἱ Ἕλληνες εἶμαστε διαιρεμένοι καὶ τρωγόμαστε, ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα ἴσαμε τὴν Ἑλλην. Ἐπανάστασι κι' ἴσαμε τὸ Βενιζέλο. Τὸ ἔχει φαίνεται τὸ κλίμα στὸ ὁποῖο ζοῦμε καὶ μᾶς κάνει θερμόαιμους καὶ εὐέξαπτους. Ἀλλὰ ἡ τελευταία αὐτὴ διαίρεσι πού μᾶς τρώει ἄλλοι λένε πῶς εἶναι ἔθνικὴ καὶ ἄλλοι πῶς εἶναι κοινωνικὴ.

Ὁ κ. Παπανδρέου, ἀπὸ τοὺς εὐφρενέστερους πολιτικοὺς τῆς Νέας Ἑλλάδος, παρατήρησε εὐστοχώτατα πῶς ἡ διαίρεσι στὴν Ἑλλάδα εἶναι κῆφου κι' ἔχει ὀριζόντια. Ἄν κοιτάξετε γύρω σας θὰ ἐκαλήθεύσατε τὴν παρατήρησι. Ἀριστεροί: εἶναι πολλοὶ δισημέχανοι, πλούσιοι: ἐπιστήμονες, ἔμποροι, ἐργάτες πού παίρνουν ψῆλὸ μεροκάματο καὶ πολλοὶ φτωχοί. Δεξιοί: εἶναι οἱ ἀγρότες, λίγοι ἐργάτες, ὅλοι οἱ μικροαστοὶ καὶ μερικοὶ πλούσιοι ἢ εὐκατάστατοι. Δηλαδὴ ἡ διαίρεσι δὲν εἶναι πλούσιοι—φτωχοί, ὅποτε θὰ ἦταν εὐκόλο νὰ πάρῃ κανεὶς θέσι. Εἶναι ἀνάμικτοι κι' ἀπ' τὴς δυὸ μερίδες κι' οἱ πλούσιοι καὶ οἱ φτωχοί, κι' οἱ καλοὶ κι' οἱ κακοί. Αὐτὸ σημαίνει πῶς ἡ διαίρεσι δὲν εἶναι κοινωνικὴ, γιατί ἂν ἦταν κανένας

πλούσιος δὲ θὰ πῆγαινε μὲ τοὺς μπολσεβίκους γιὰ νὰ χάσῃ μεθαύριο τὴν περιουσία του, καὶ κανένας φτωχὸς δὲ θὰ ῥχόταν μὲ μᾶς γιὰ νὰ ᾿ναι πάντα φτωχός. Πρέπει λοιπὸν ἢ διαίρεσι νὰ ἔχῃ κάποιον ἄλλη αἰτία.

Μήπως εἶμαστε πιά βενιζελικοί κι' ἀντιβενιζελικοί; Θεὸς φυλάξοι! Οἱ περισσότεροὶ παλαιοὶ φιλελεύθεροὶ συνεργάζονται ἢ μὲ τοὺς δεξιούς ἢ μὲ τοὺς κομμουνιστὰς κι' οἱ λιγώτεροὶ μένουν χωριστά.

Μήπως εἶναι πολιτικοὶ ἀπ' τὴ μιά, καὶ στρατιωτικοὶ ἀπ' τὴν ἄλλη; Οὐτε κι' αὐτὸ μπορεῖ νὰ τὸ ὑποστηρίξῃ κανεὶς, γιὰτὶ ὅλοι εἶναι ἀνακατεμένοι. Πρέπει λοιπὸν ἢ διαίρεσι νὰ ἔχῃ κάποιον ἄλλο σκοπὸ καὶ κάποιαν ἄλλη αἰτία.

Οἱ πολλοὶ θέλουν Βασιλιά καὶ Μεγάλη Ἑλλάδα. Αὐτοὶ εἶναι οἱ δεξιοί. Αὐτοὶ εἶμαστε ἡμεῖς ποὺ θέλομε ἐλευθερία καὶ πειθαρχία, Κράτος ἰσχυρὸ οἰκονομικά, διοργανωμένο κι' ἔτοιμο γιὰ κάθε ἐνδεχόμενον. Ἔτσι νομίζομε πὺς μποροῦν νὰ λυθοῦν τὰ ζητήματά μας τὰ Ἑλληνικά. Ὅταν εἶμαστε ἰσχυροὶ καὶ πλούσιοι θὰ μπορούμε νὰ ἱκανοποιήσωμε καὶ τοὺς ἐργάτες καὶ κάθε κοινωνικὴ τάξι καὶ παρακλάδι, γιὰ ὅλους θὰ ὑπάρχῃ δουλειὰ καὶ δικαιοσύνη. Γιὰτὶ δικαιοσύνη χωρὶς ψομί δὲν γίνεται.

Οἱ λιγώτεροὶ θέλουν «Δημοκρατία». Κι' αὐτοὶ εἶναι δυὸ εἰδῶν:

Πρῶτα εἶναι οἱ πραγματικὰ δημοκρατικοί, ποὺ δὲν ἔχουν καμμιάν διαφορά ἀπὸ μᾶς τοὺς ἄλλους, ἀλλὰ τοὺς ὀδηγεῖ τὸ προσωπικὸ πάθος. Ἐπειδὴ κάποιε μπήκαν φυλακὴ ἢ ἐξημιώθηκαν ἀπὸ μιὰ κατάστασι θασιλευομένη, ἐπειδὴ πολιτικὰ ἀνῆκαν σὲ κόμμα ποὺ ἦταν προσωπικὰ ἀντίθετο μὲ τὴ δυναστεία, ἐπειδὴ ἔχουν ἀντιπάθεια πρὸς τὸ πρόσωπο τοῦ σημερινοῦ Βασιλιά, πεισματώθηκαν καὶ θέλουν «Δημοκρατία». Κατὰ τὰ ἄλλα θέλουν ὅ,τι θέλομε κι' ἡμεῖς, μισοῦν τὸν κομμουνισμό, τὸ διεθνισμό, τὴν ἀναρχία, φοβοῦνται τὸ σλαβικὸ κίνδυνον. Αὐτοὶ οἱ περισσότεροὶ θὰ ψήφισαν «Δημοκρατία» στὸ ἐρχόμενο δημοψήφισμα. Ἐπειδὴ ὅμως οἱ κομμουνιστὰς τοὺς βρίζουν καθημερινὰ καὶ τοὺς πεισματώνουν, μέγα μέρος κι' ἀπ' αὐτοὺς (πρὸ παντὸς σὲ μᾶς οἱ ἀγρότες ἐσκιττες) θὰ κλείσουν τὰ μάτια τους καὶ θὰ ψηφίσουν κατὰ τοῦ κομμουνισμού, δηλαδή Βασιλεία. Οἱ ἄλλοι, ὅσοι δηλαδή ἔχουν πάθος περισσότερο καὶ εἶναι τυφλοὶ ἀπὸ μίσος πρὸς τὸ θρόνον, θὰ συνταυτίσουν τὴν τύχη τους μὲ τοὺς ἀριστεροὺς καὶ θὰ ψηφίσουν μαζί τους, χωρὶς νὰ λογαριάσουν τὸν κίνδυνον ποὺ τρέχουν.

Οἱ τρίτοι, οἱ ἀκόμα λιγώτεροὶ, εἶναι οἱ κομμουνιστὰς κι' ὅσοι παρασύρθηκαν ἀπ' αὐτοὺς μὲ διάφορα τερτίπια. Αὐτοὶ ὅλοι δὲν ἀνῆκουν στὸ Κ.Κ.Ε. ἀλλὰ καὶ στὰ παρακλάδια τους ἀγροτικὰ κόμματα, Ἐὰμ, δημοκρατικοὺς συλλόγους κι' ἄλλα μασκαράλεια καὶ κερκαλιόζιλίκια διοργανωμένα γιὰ

κείνους πού δὲν θέλουν ἀπ' τὴν ἀρχὴ νὰ μποῦν ἀπυθειας στὸ «Κόμμα» καὶ πρέπει ν' ἀφιονιστοῦν σιγὰ σιγὰ. Μαζὶ τοὺς ἐνώθησαν γιὰ διάφορους λόγους—λογιῶν—λογιῶν κατεργάρηδες κι' ἀρριβίστες καὶ δοσίλογοι καὶ πουλημένοι. Αὐτοὺς ὅλους τοὺς διακρίνει ἕνας τυφλὸς φανατισμὸς. "Οποιοσ γίνεαι ἀριστερός, δικό του μυαλὸ δὲν ἔχει, σκέψι δὲν ἔχει, βούλησι δὲν ἔχει, μάτια, αὐτιά, αἰσθητήρια δὲν ἔχει, γι' αὐτὸν σκέπτονται, αἰσθάνονται κι' ἀποφασίζουσι οἱ ἄλλοι. Κι' οἱ ἄλλοι αὐτοὶ εἶναι ἔξω ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν Ἐπικρατείαι κι' ὑπηρετοῦν ξένους σκοποὺς καὶ ξένα συμφέροντα. Αὐτοὶ πού τοὺς δάξουν μπροστά, ἀποβλέπουσι στὸ νὰ ἰδρῶσουν μιὰ Εὐρώπη ὁμοσπονδιῆ με κέντρο τὴ Μόσχα. Τὸ χρηματιστήριον δηλαδὴ τοῦ κόσμου νὰ μὴν εἶναι στὸ Βερολίνο (ὅπως ἤθελε ὁ Χίτλερ, καὶ γι' αὐτὸ ἔκκιμε τὸν πόλεμον), παρὰ στὴ Μόσχα. Γιὰ νὰ τακτοποιηθοῦνε τὰ Βαλκανικὰ ζητήματα πρέπει νὰ γίνῃ ἐδῶ μιὰ ὁμοσπονδιῆ, στὴν ὁποία νὰ μῆ—μικρὴ μειοψηφία ἀνάμεσα στοὺς σλάβους—κι' ἡ Ἑλλάς, πού θ' ἀσχοληθῆ με τὸν καπνὸ, τὴ σταφίδα καὶ τὸ λάδι, παραιτῶντας τὸ ἐμπόριον, τὴ μετανάστευσι καὶ τὴ ναυτιλίαι στὰ χέρια τῶν καινούργιων τῆς κυριῶν.

Αὐτὴ τὴ διαίρεσι φέρνει ὁ κοιμμουνισμὸς καὶ προσπαθεῖ νὰ τὴν ἐπιβάλῃ με σπαθὶ καὶ μαχαίρι, δυνάμιτη καὶ φωτιά, ἀδελφικὸς φόνους καὶ ἀναρχία.

Ἄν αὐριο στὸ δημοψήφισμα ὁ κοιμμουνισμὸς ψηφίσῃ «δημοκρατία», καὶ φυσικὰ ἔτσι θὰ ψηφίσῃ γιὰ νὰ ξεγελάσῃ τοὺς πολλοὺς, κι' ὄχι: «ἀναρχία—διεθνισμὸς», ὅπως θὰ ἔπρεπε νὰ λέῃ τὸ ψηφοδέλιό του, ὅποιος ψηφίζει δημοκρατία, ψηφίζει τοὺς μπολσεβίκους, τὴν ἐθνικὴν καταστροφὴν, τὴν ἀναρχία, τὴ σφαγὴν. Αὐτοὶ πού λένε πὼς στέκονται στὸ Κέντρο καὶ πὼς θὰ ψηφίσουν δημοκρατία γιὰ νὰ ἀποφύγῃ ὁ κόσμος τὰ δυὸ ἔκρα, αὐτοὶ εἶναι ἢ μύωπες ἢ κατεργάρηδες ἢ ἐγκληματίες. Γιὰ τὸ ἴδιο ἔραδον πού θὰ βγῆ νικητρία ἢ δημοκρατία (πράγμα πού εὐτυχῶς δὲ θὰ γίνῃ, γιὰ τὸ λαὸς τὸ μυρίστηκε), θὰ ξεσπάσῃ ἢ ἐπανάστασι καὶ ἢ καταστροφὴ. Πρῶτοι θὰ θρεθοῦν κρεμασμένοι ἐκεῖνοι πού ἐψήφισαν «δημοκρατία» με τὴν ἰδέαν πὼς θὰ ὑπερισχύσῃ τὸ «Κέντρον». Γι' αὐτό, νομίζομε, πὼς δὲ μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ ἐθνικὴ συμφιλίωσι παρὰ μονάχα με τὴν ἐπιθυμίαν ἀπὸ ὅλο τὸ λαὸ ὑπερψήφισι τῆς Βασιλείας. "Οποιοσ ψηφίζει δημοκρατία ψηφίζει τοὺς κουκουέδες. "Οποιοσ ψηφίζει Βασιλείαι ψηφίζει τὸ Ἔθνος.

Εἰδικὰ γιὰ μᾶς στὴν Κρήτην, πού ἔχομε κοιμματικὰ φρονήματα ἀντίθετα πρὸς τὴ θέλησι τῆς πλειοψηφίας τῆς ἄλλης Ἑλλάδος, νομίζω πὼς ἐπιβάλλεται με περισσότερο φανατισμὸ νὰ ψηφίσωμε τὴ Βασιλείαι. Γιὰ τὸ ἔτσι θ' ἀποδείξωμε πὼς πάνω ἀπὸ ὅλα δάξωμε τὴν ἐθνικὴν συμφιλίωσι καὶ πὼς τὸ Βασιλιά τὸν θέλομε ὄχι: σὰν κοιμματάρχη, ἀλλὰ σὰν ἐθνάρχη. Διατηρῶντας λοιπὸν ὁ καθένας τὴν πίστιν του πρὸς τὸ κόμμα

δπου ἀνήκει, ἄς πᾶμε ὅλοι ὅσοι εἴμαστε ἀντίθετοι πρὸς τὸν κομμουνισμό κι' ἄς ψηφίσουμε ὑπὲρ τῆς Βασιλείας. Ἔτσι ψηφίζουμε ὑπὲρ τῆς μόνης δυνατῆς ἐθνικῆς συμφιλίωσης.

Δ' (1)

Ὁ Βασιλεὺς εἰς τὸν ἀγῶνα

Ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος ὁ Β' εἶναι ὁ στόχος ἄλων τῶν ἀντεθνικῶν στοιχείων, κουκουέδων, ἐαμιτῶν, ψευτοχρροπαιτέρων. Συγχρόνως πολεμεῖται καὶ ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀβασιλεύτους «δημοκρατικούς» οἱ ὁποῖοι θέλουν νὰ ξαναγυρίσωμεν στὴ δημοκρατία τύπου Παγκάλου ἢ Κουντουριώτη. Ὅσοι εἰστε παλαιότεροι ἐνθυμεῖστε δέδαια τὰ καραγκιοζιλίκια τοῦ Παγκάλου ποὺ ἐμετροῦσε τὶς φούστες τῶν γυναικῶν, καὶ τὸ ἀνέδα κατέδα τοῦ Κουντουριώτη ὡς προέδρου. Ἐνθυμεῖστε ἀκόμη καὶ τὸν ἀείμνηστο Ζαΐμη εἰσπράττοντα τὴν προεδρικὴν ἐπιχορήγησι καὶ περὶ οὐδενὸς ἄλλου φροντίζοντα. Αὐτὴ τῇ δημοκρατία ζηλεύουν οἱ ἀβασιλευτοὶ, καὶ θέλουν νὰ μᾶς καθήσουν εἰς τὸν σβέρκον ἓνα οἰονδήποτε μέτριον πολιτικὸν ἄνδρα ἢ καμμίαν στρατιωτικὴν φιγοῦρα, ποὺ νὰ παριστάνῃ τὸν «πρόεδρο», καὶ νὰ μείνῃ ἡ δημοκρατικὴ κυβέρνησις ἐλευθέρᾳ νὰ διαλύῃ τὸ μπακάλικο—Κράτος, χωρὶς περιορισμῶ. Γιατί; Διότι εἶναι οἰκονομικώτερος ὁ θεσμός; Ὅχι. Διότι ὁ «πρόεδρος» εἶναι καλύτερα καταρτισμένος ἀπὸ ἓνα Βασιλέα ὁ ὁποῖος προπαρασκευάστηκε γιὰ νὰ βασιλεύσῃ; Ὅχι. Γιατί λοιπόν;

Γιὰ νὰ μὴν ἐπιστρέψῃ Γεώργιος ὁ Β'. Δὲν τὸν θέλουν. Ἐνωμένοι δημοκράτες καὶ λαοκράτες, σφαγεῖς καὶ ἀγαθοὶ ἄστοι, ἄνθρωποι ἐνεργούμενα καὶ τίμιοι πατριῶτες δὲν τὸν θέλουν.

Ἄς δοῦμε λοιπόν γιὰτί δὲν τὸν θέλουν καὶ συζητήσωμε.

Οἱ ἀριστεροὶ δὲν τὸν θέλουν διότι με Βασιλέα δὲν μπορεῖ νὰ πετύχῃ τὸ σχέδιον τῆς Βαλκανικῆς Ὁμοσπονδίας καὶ τῆς ἀπορροφήσεως τοῦ Ἔθνους ἀπὸ τὴν εὐρύτερη ὁμάδα τοῦ ὑπερέθνους, δηλαδὴ τῆς Σλαβικῆς ὑπεροχῆς. Ἐφ' ὅσον ὑπάρχει Βασιλεὺς καὶ στέκει ψηλὰ διαιτητῆς τῶν κομμάτων, ἐθνικὸ σύμβολο, πρόμαχος τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀνεξαρτησίας τοῦ Ἔθνους, ἐνσάρκωσις τῆς αὐτοτέλειας καὶ τῆς ἀξιοπρέπειας τοῦ Ἑλληνισμοῦ, συνέχεια τῆς παραδόσεως καὶ ἐγγύησις τῶν Ἑλληνικῶν ἀρετῶν, ἐφ' ὅσον ὑπάρχει Βασιλεὺς στὴν Ἑλλάδα, ὁ κομμουνισμὸς δὲν μπορεῖ νὰ ὑπερισχύσῃ. Γιατί ὁ κομμουνισμὸς μπορεῖ νὰ φορέσῃ τὰ ρούχα τῆς Δημοκρατίας, νὰ προσποιηθῇ τὸν κοινοβουλευτικόν, νὰ παρκατήσῃ τὸν ἄλλακο δημοκράτη. Δὲν

χωρεί όμως κάτω από το Στέμμα και το Θρόνο, οσονδήποτε δημοκρατικοί κι' αν είναι οι βασιλιάδες. Αυτό το ξέρουν οι μπολοσεβίκοι, τόσο οι έδω, όσο κι' αυτοί που τους διατάσσουν απόξω. Είναι έξυπνοι άνθρωποι οι άριστεροι επαναστάτες. Και ξέρουν πώς ή Βασιλεία είναι ο τάφος των. Γιατί Βασιλεία σημαίνει ειρήνη, τάξι, ασφάλεια, αλληλεγγύη, ανθρωπισμός. "Όχι επανάσταση, όχι βία, όχι αναρχία. Κι' ο λύκος στην άνεμοζάλη χαιρέται!

Δέ συζητούμε όμως έδω με τους φανατικούς μπολοσεβίκους, γιατί αυτοί πάσχουν από τύφλωσι, και δε μπορούν να ιδούν. Συζητούμε με τους άλλους, όσοι δέν δέχονται την επανάστασι σαν πιστεύω και σαν βασική αρχή. "Αδιάφορο αν λέγονται σοσιαλιστές ή δημοκράτες. Τι τους πειράζει αυτούς το πρόσωπο του Βασιλιά; Τι τους πειράζει ο θεσμός; Γιατί θα ένωθούν στο δημοψήφισμα με τους μπολοσεβίκους; Γιατί, ενώ καταβάλλος επιθυμούν την ειρήνη και την ήσυχια, κρατούν το δαυλό της αναρχίας στο χέρι μπροστά στην κουκουέδικη μαρτυροταποθήκη; Ποιά κακή μοίρα τους ώθει προς τά εκεί; Μήπως τó πάθος; Μήπως ή πρόληψι; Μήπως ή παρεξήγησι;

Είναι ή "Αγγλία βασιλεία ή όχι; Είναι τά σκανδιναδικά κράτη βασιλεία ή όχι; "Αμφισβητεί κανείς πώς στα τέσσερα αυτά πιό πολιτισμένα κράτη του κόσμου διοικούν δημοκρατικοί ή σοσιαλιστικοί συνασπισμοί, χωρίς να γίνεται εμπόδιο ο θρόνος στην πολιτική τους; "Απεναντίας, "Εκεί αναγνωρίζεται ότι δύο είναι ροπές που δημιουργούν την πολιτική ζωή: Η συντηρητική, που την εκπροσωπει ο θρόνος, κι' ή προοδευτική που αντιπροσωπεύουν τά κόμματα. Κι' έτσι συμβιβάζονται τά πράγματα και δέν παίζονται πήδοι και δέν γίνονται ζημιές. "Αν λοιπόν δημοκρατία σημαίνει την εξασφάλισι ελευθερίας, της ελευθεροτυπίας, του κοινοβουλευτισμού, της ισότητας των οικονομικών θαρών, σε τί μπορεί να εμποδίση τά κόμματα ή ύπαρξι ενός Βασιλιά; "Ας αφίσωμε τó Βασιλιά να βασιλεύη και τά κόμματα ν' ανταγωνίζονται για να διοικήσουν. Αυτό λοιπόν δέν μπορεί να ναι έπιχειρημα.

"Αλλά είναι τύραννος ο Βασιλιάς, σου λέγουν. Δηλαδή; Πόσες χιλιάδες εσχότισε, εξώρισε, φυλάκισε, Κανένα. Δέ θέλωμε να φέρωμε συγκεκριμένα παραδείγματα. "Αλλά χαμμιά περίοδος της "Ελληνικής "Ιστορίας και μάλιστα από τά 1909 και έξης, δέν έχει λιγώτερες θύξεις; κι' υπερβαίει από την περίοδο 1935 — 1941 που έδωχίλευσε Γεώργιος ο Β'. Παράβάλατε ολόκληρη τή δικτατορία του Μεταξά, για την όποια δέν εθόθεται στο κάτω κάτω ο Βασιλιάς, με τριών ώρων επικράτησι του ΚΚΕ, και, αν είστε τίμιοι άνθρωποι, πητε αν ο Γεώργιος Β' ήταν άλλο τι από ιστορικός πατέρας.

Τί απομένει;

"Απομένει ένας Βασιλιάς μορφωμένος, με δυνατή θέλησι,

μέ θαυραία φιλοπατρία, φανατικὸς Ἕλληνας, πιστὸς Χριστιανός, τίμιος ἄνθρωπος, δυνατὸς χαρακτήρας, πολιτικὸ καὶ διπλωματικὸ δαιμόνιο. Κύρος ἀπέραντο στὴν Εὐρώπη καὶ τὴν Ἀμερικὴ. Σεβασμὸς γιὰ τὸ ὄνομά Του, γιὰ τὴ δόξα Του. Προσωπικὸς φίλος τοῦ Τσῶρτσιλ, τοῦ Σμάιτς καὶ ἄλλων μεγάλων μορφῶν. Κανένα Ἕλληνα δὲ διαθέτομε μὲ προσόντα τόσα ὅσα ἔχει συγκεντρωμένα ὁ Γεώργιος. Προσέξτε αὐτό. Εἶπε στὸν ἀγῶνα τῆς ἐλευθερίας, τὸν τελευταῖο πόλεμο, ὁ Βασιλιάς στοὺς Συμμάχους του: Εἶμαι μαζί Σας. Κι ἔμεινε μαζί τους ὡς τὸ τέλος. Ὁ λόγος του νόμος ἀπαρασάλευτος. Ἐνῶ ὁ Ἰταλός, ὁ Ρουμάνος, ὁ Βέλγος βασιλιάδες ἐγέλασαν τοὺς συνεταίρους των. Θέλετε νὰ τὸν ξεχάσουν οἱ ξένοι, οἱ σύμμαχοί μας, οἱ ἀντίθετοί μας ἀκόμη;

Ὁ Γεώργιος Β' δὲν εἶναι γέννημα τῆς στιγμῆς καὶ τῆς τύχης, εἶναι δημιουργημὰ συνειδητὸ τῆς μεγάλης στιγμῆς τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας. Δὲ μπορούμε νὰ τὸ ἀγνοήσωμε αὐτό. Μποροῦμε νὰ ἔχωμε ὅποια ἰδέα θέλομε γιὰ τὸ θεσμὸ τῆς Βασιλείας. Ἀλλὰ γιὰ τὸ Γεώργιο Β' δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ ἀντίρρηση. Ὁ Βασιλιάς εἶναι ὁ ἴδιος ὁ ἀγῶνας ὁ προαιώνιος, ὁ ἀτελεύτητος, ὁ ἀδιάκοπος ἀγῶνας τοῦ ἔθνους μας, νὰ ζήσῃ καὶ νὰ εὐημερή.

Ἀλλὰ τὸ ἄρθρο δὲν τελειώνει ἀκόμη, θὰ συνεχίσωμε.

Δ' (2)

Ὁ Βασιλεὺς καὶ ἡ Κρήτη

— Ὅλα ὅσα ἔγραψες εἰς τὸ προηγούμενο, μὴ λέει κάποιος, καλὰ. Ὁ Γεώργιος Β' θὰ ῥθῆ, ἀλλὰ εἶναι ἀνάγκη νὰ πάρῃ καὶ τοὺς ψήφους τῆς Κρήτης; Θὰ τὸν βγάλῃ ποὺ θὰ τὸν βγάλῃ ἢ ἄλλῃ Ἑλλάδα. Ἀφήστετέ μας ἑμᾶς νὰ μὴν ψηφίσωμε, νὰ μὴν πᾶμε στὶς κάλπες ἢ ἂν πᾶμε νὰ δάλωμε λευκὸ ἢ νὰ ψηφίσωμε δημοκρατία. Στὸ κάτω κάτω ἑμεῖς λαϊκοὶ καὶ χίτες δὲν γινόμαστε.

— Ἀσφαλῶς. Ἐδῶ σὰς θέλω. Τὸ Δημοψήφισμα δὲν εἶναι ἐσωτερικὴ ὑπόθεσι τοῦ Λαϊκοῦ Κόμματος, αὐτὴ ζήτημα τῆς παρὰς Τσαλδάρη, Γονατᾶ, Ἀθραχί καὶ Ζέρβα. Τὸ Δημοψήφισμα εἶναι πανελλήνιο ζήτημα, θὰ κρίνῃ τὸ πολίτευμα γιὰ τόσες τοὐλάχιστον δεκαετηρίδες γιὰ ὅσες θὰ κρατήσῃ ἢ εἰρήνῃ ποὺ θὰ ὑπογραφῆ ὅπου νὰ ᾖ, ἐφέτος ἢ τοῦ χρόνου. Καὶ πρέπει νὰ γίνῃ, ὅπως γίνεται, μὲ ἡσυχία, τάξι, ἐγγυήσεις. Μὲ συμμετοχὴ ὅλων τῶν ψηφοφόρων. Μὲ ἐπίγνωσι. Μὲ ἐλευθερία. Μὲ ἐθνικὴ πνοὴ καὶ πίστι. Βέβαια ὁ Βασιλιάς θὰ ῥθῆ, γιὰ τὸν θέλον τὰ τῷ ὄνομα τοῦ πληθυσμοῦ καὶ ὅποιος ἔρχεται ἀπὸ τὴν Ἀθήνα μὲ τὸ παπῶρι, ἂν εἶναι ἀμερόληπτος θὰ τὸ πῇ. Καὶ μιὰ ποὺ ὁ Βασιλιάς θὰ ἔρθῃ, εἶναι Ἕλληνας, εἶναι πα-

τριώτης, είναι εθνικό κεφάλαιο, γιατί να τὸν φέρουν μόνο οἱ ἄλλοι Ἕλληνες καὶ ν' ἀντιπράξωμε ἑμεῖς οἱ Κρητικοὶ σὺν τοῖς μπουνταλάδαι; Μήπως ἔχομε προηγούμενα μαζί του; Μήπως θέλομε ν' ἀνοίξωμε λογαριασμούς γιὰ τὸ μέλλον; Μήπως δὲν εἶναι αὐτὸς ὁ Γεώργιος ὁ Β' ποὺ ἀκολούθησε τὴν πολιτικὴν ποῦ θέλαμε; Ὅταν στὰ 1940 οἱ πεμπτοφλαγγίτες διέδιδαν πῶς ὁ Μεταξᾶς ἦταν γερμανόφιλος (ἐνῶ ἦταν μόνο Ἕλληνας καὶ τίποτε ἄλλο), βλοῖ οἱ Κρητικοὶ αἰσθανόμεστε τὸ ἴδιο. Ἐσκεπτόμαστε δηλαδὴ πῶς ὁ Βασιλιάς μόνο μπορεῖ νὰ μᾶς σώσῃ, πηγαίνοντάς μας μὲ τοὺς Ἀγγλοὺς, τοὺς φυσικοὺς ὑποστηρικτὰς μας. Καὶ ὁ Γεώργιος ὁ Β' ἔκαμε ὅ,τι ἤθελε ὁ Κρητικὸς Λαός. Εἶπε τὸ ΟΧΙ τῆς 28ης Ὀκτωβρίου, ὅπως τὸ θέλαμε, ἀτεγκτος, ἀλύγιστος. Ἰσπερ ἀπὸ λίγους μῆνες ἀρχισαν ψίθυροι. Θὰ μᾶς ἐπιτεθοῦν οἱ Γερμανοὶ, ἔλεγαν οἱ πεμπτοφλαγγίτες, δὲν τὰ θγάξωμε πέρα. Νὰ συνθηκολογήσωμε. Αὐτῆς τῆς γνώμης ἦταν καὶ στρατιωτικοὶ ποῦ κάθε ἄλλο παρὰ στὴ βασιλικὴ παράταξι ἀνῆκαν, ξέρετε ποιοί. Καὶ τότε ὁ Βασιλιάς τὸ ξέκοψε. Κι' εἶπε τὸ δεύτερο, ΟΧΙ ἀκριβῶς ὅπως τὸ ἤθελε ὁ Κρητικὸς Λαός. Κι' ἐπολεμήσαμε τοὺς γερμανοὺς καὶ εἴμαστε λίγοι, ἀοπλοὶ, ἐξαντλημένοι σωματικὰ, κι' ἦταν πολλοὶ, πᾶνοπλοὶ, ὄλο θάρρος ἀπὸ τίς νίκες τους. Κι' ὁ Βασιλιάς δὲν ἐδείλιασε. Ἐπῆρε Κρητικὸν πρωθυπουργὸν (λίγες ὥρες ἀφ' ὅτου ὁ τραγικὸς πρόεδρος Κοριζῆς αὐτοκτόνησε) καὶ κατέδηκε στὴν Κρήτη. Κι' ἔμεινε μαζί μας — τὸν θυμάστε; — χωρὶς φρουροὺς, συνοδείας, ἀπλῶς, συγγόν, μεγελοπρεπῆς στὴ δυστυχία Του, ποῦ ἦταν καὶ συμφορὰ τοῦ Ἔθνους. Καὶ ἀντιμετώπισε κι' ἐδῶ τὸν ἐχθρὸν, ὡς τὴν ὥρα ποῦ τὸ καθήκον Του καὶ τὸ συμφέρον μας τοῦ ἐπέβαλε νὰ φύγῃ εἰς τὸ Ἐξωτερικόν γιὰ νὰ συνεχίσῃ ἀπὸ ἐκεῖ τὸν Ἀγῶνα. Ποιὸς ἐδείχτηκε ὁ Βασιλιάς φαίνεται ἀπὸ τὸ διάταγμα τῆς παρασημοφορίας Του μὲ τὸ Ἀριστεῖο Ἀνδρείας, διάταγμα ποῦ ἐπροκάλεσε ὁ δημοκρατικὸς πρωθυπουργὸς Του ὁ συμπατριώτης μας κ. Ἐμμ. Τσουδερός.

Ἐκαμε λοιπὸν ὁ Βασιλιάς τὸ καθήκον Του καὶ ὅ,τι ἤθελε ἡ Κρήτη. Γιατί ἡ Κρήτη δὲ θὰ κάμῃ κι' αὐτὴ τὸ καθήκον τῆς ἀπέναντι τοῦ Ἔθνους;

Ὁ Βασιλιάς χρειάζεται γιὰ νὰ ἡρεμήσωμε. Γιὰ νὰ ἐξασφαλιστοῦμε ἀπὸ τὸ Βορρᾶ. Γιὰ νὰ ὑπάρχῃ διαιτητὴς ἀνάμεσα στοὺς πολιτικούς. Ἐμεῖς τί θὰ ποῦμε; Δὲν τὸν θέλουμε; Γιατί; Ἀπὸ πεισμα; Ἀπὸ πρόληψι; Ἀπὸ κακία; Ἀπὸ δημοκρατίτιδα; Ἀπὸ κομματισμό; Ἀλλὰ ἡ ὑπόθεσι τοῦ Θρόνου καὶ τοῦ ἱεροῦ προσώπου τοῦ Βασιλιά, ποῦ συμβολίζει τὴν ἐνότητα τοῦ Ἔθνους, δὲν εἶναι ζήτημα κόμματος. Οὔτε ἐνός, οὔτε πολλῶν. Εἶναι ζήτημα τοῦ Λαοῦ. Ἐμένα σὺν διαγνούμενο, ποῦ κάνω αὐτὴν τὴν ἐκστρατεία, δὲν μ' ἐνδιαφέρουν τὰ κόμματα, γιατί τὰ κόμματα παρέρχονται κι' οἱ ἀγῶνες των, ὅσο εὐγενεῖς καὶ τίμιοι καὶ ἀν εἶναι, εἶναι στενοί. Μὲ καλεῖ στὸ καθήκον ἡ πα-

τριωτική υποχρέωσι νά υπηρετήσωμε ἀκοιμάτιστα, ὁμόφωνα, ὁμόφωνα, τὸ συμφέρον τοῦ Ἔθνους. Μὲ καλεῖ στὸ καθήκον ἡ ἀγάπη μου πρὸς τὸν τόπο μου. Ἄν ἡ Κρήτη καταψηφίσῃ τὸν Βασιλιά, ἀνδύσῃ π.χ. 70 μαῦρα καὶ 30 ὑπέρ, θὰ σχηματισθῇ στὸ ἄλλο Ἔθνος (ποῦ θὰ δώσῃ ἀσφαλῶς 75 ὑπέρ καὶ 25 μαῦρα) ἡ ἐντύπωσι πὼς ἐδῶ ὑπερτερεῖ ὁ κομμουνισμὸς καὶ τὸ πάθος, καὶ πὼς ἡμεῖς δὲν θέλομε πιά νά ἐνδιαφερθοῦμε γιὰ τὴ Βόρειο Ἑλλάδα, γιὰ τὴν ἀσφάλεια τοῦ τόπου, γιὰ τὴν ἐξασφάλισι τῶν ἐθνικῶν μας διεκδικήσεων, ἀλλὰ θέλομε ἐπανίστασι καὶ ἐθνικὸ διχασμὸ. Δὲν θέλομε ν' ἀκούωμε τὴ φωνὴ ἀπ' τὸν τάφο τοῦ Ἐλευθερίου Κ. Βενιζέλου, ποῦ ζητωκραυγάζει πεθαίνοντας τὸ Γεώργιο τὸ Β'. Δὲν θέλομε ὁμόνοια καὶ σύμπνοια μὲ τὸ ἄλλο ἔθνος, ἀλλὰ ζητοῦμε νά γίνωμε ἀντιδικοὶ του, νά πᾶμε ἀντίθετα πρὸς τὸ δρόμο του.

Θὰ τὸ κάμετα αὐτὸ συμπατριῶτες Κρητικοί! Θὰ σὰς παρασύρουν οἱ πολιτευόμενοι! Ἀκούστε μιὰ φορὰ καὶ μιὰ φωνὴ ἀνθρώπου ποῦ δὲν ἔχει κομματικούς δεσμούς.

Ἡ Κρήτη πρέπει νά ψηφίσῃ κ ο ρ ὀ ν ι Βασιλιά.

Ε'

Γιατί θὰ ψηφίσω Γεώργιον Β' καὶ Βασιλεία

Ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Ἱστορίας, ἀπέναντι τῆς ἀτομικῆς του συνειδήσεως καὶ τῆς ἱστορικῆς εὐθύνης ἡ ὁποία ἀκολουθεῖ, εἶναι ὑποχρεωμένος ὁ καθένας μας νά βάλῃ τὸ χέρι στὴν καρδιά του καὶ νά πῇ: Νὰ γιατί θὰ ψηφίσω ἀδασίλευτο Δημοκρατία, ἢ Βασιλιά. Ἄν ὁ καθένας αὐτὸς εἶναι διανοούμενος ποῦ τυχαίνει νά συγκεντρώνῃ ἀπάνω του τὰ θλέμματα καὶ τὴν ἐκτίμησι ἐνὸς μέρους τῆς κοινωνίας, ἢ εὐθύνη του εἶναι θαρύτερη, γιὰτὶ ὁ ἴδιος γίνεταί παράδειγμα καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους καὶ συνειδητοποιεῖ ἐκεῖνο ποῦ θὰ κάμουν οἱ πολλοὶ ἀπὸ διάθεσι, χωρὶς καὶ νά μποροῦν νά τὸ δικαιολογήσουν. Δίνω λοιπὸν σήμερα τὸ πιστεύω μου:

1) Πιστεύω σὺς Πατρίδες καὶ σὺν Ἑλλήνας πιστεύω στὴ δικιά μου τὴν Πατρίδα σὺν πνευματικῷ καὶ ὄλικῷ πικράγοντα ποῦ ἐνωματώνεται μέσα στὸ Ἔθνος καὶ ἐκδηλώνεταί μὲ τὸ ἐλεύθερο Ἑλληνικὸ Κράτος. Καταδικάζω κάθε πίστι ποῦ θέτει πάνω ἀπὸ τὴν Πατρίδα μου, τὸ Ἔθνος μου, καὶ τὴν πνευματικὴ καὶ πολιτιστικὴ του ἀποστολή, τὴν ἀποστολή, τὴν ὑπεροχή, καὶ τὴν ὑπαρξὶ ὁποιοῦδήποτε ἄλλου Κράτους ἢ Ἔθνους, καὶ τὸν ἐδαφικὸ καὶ ὄλικὸ περιορισμὸ τοῦ δικοῦ μας.

2) Πιστεύω στὸν ἄνθρωπο, στὴν ἀξία του ἀγαθοῦ τῆς Ἐλευθερίας καὶ τοῦ ἀγαθοῦ τῆς Δικαιοσύνης. Πιστεύω πὼς καὶ ἡ

ἐλευθερία καὶ τὸ δίκιο πρέπει νὰ πειθαρχοῦνται γιὰ χάρι τῆς Κοινωνίας καὶ γενικώτερα τοῦ Ἔθνους. Καμμιά ἐλευθερία δὲν εἶναι ἀνώτερη ἀπὸ τὸν ὑπέρτατο σκοπὸ τῆς σωτηρίας τῆς Πατρίδος.

3) Πιστεύω στοὺς ἐλεύθερους δημοκρατικοὺς θεσμοὺς καὶ στὴν ἐλεύθερη ἀνθρώπινη κοινότητα, ποὺ δὲν θίγουν τὴν ἔννοια καὶ τὴν οὐσία τοῦ Ἔθνους καὶ τῆς Πατρίδος. Ἐκεῖνο τὸ πολίτευμα εἶναι πιὸ ταιριαστὸ καὶ πιὸ συμφέρον γιὰ ἓνα λαό, ποὺ πηγάζει ἀπὸ τὴν παράδοσί του καὶ ἀνταποκρίνεται πρὸς τὶς ἀνάγκες του. Ἡ Βασιλεία εἶναι τὸ πολίτευμα τῆς παραδόσεως καὶ τῆς ἐθνικῆς ἀνάγκης τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ.

4) Πιστεύω στὸ Βασιλιά τῶν Ἑλλήνων σὰν σὲ σύμβολο ἱερὸ τῶν ἀγώνων τοῦ Ἔθνους ἀπὸ τὸ μάρτυρα Κόδρο ποὺ ἔπεσε γιὰ τὴν Ἀθήνα, ἴσαμε τὸ Γεώργιο Α' ποὺ καθάγιασε τὴ Μακεδονία μὲ τὸ αἷμα του. Θεωρῶ ἱερὸ τὸ ἐθνικὸ σύμβολο — Βασιλιά ἀκόμη γιατί εἶναι ἄξιος τοῦ Ἔθνους καὶ τέτοιος δεῖχτηκε στίς μεγάλες στιγμῆς ποὺ ἐξήσαμε, πάνω ἀπὸ μικρότητες καὶ ἀπὸ συμβατισμοὺς.

5) Πιστεύω στὴν ἀνάγκη τῆς δικαιοσύνης τῆς Ἑλλάδος, καὶ ἡ δικαίωσι αὐτὴ πρέπει νὰ ᾖ ἠθικὴ καὶ ὕλική. Πρέπει νὰ ξαναβροῦμε τὴν ἔκτασι ποὺ μᾶς εἶναι ἀναγκαία γιὰ νὰ φουσκώσῃ τὸ στήθος μας ἀπὸ θεϊαν ἀναπνοή καὶ νὰ μπορέσωμε νὰ ἀναπτύξωμε τὰς δυνάμεις μας σὰν λαοῦ πολιτισμένου. Καμμιά δικαίωσι δὲ θὰ εἶναι πλήρης ὅταν διαπράξωμε ἀδικία εἰς θάρος τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ἠγγήθηκε στὸν ἀγῶνα γιὰ τὴν διάσωσι καὶ τῆς ΝΙΚΗΣ.

6) Πιστεύω στὴν ἀλευθριότητα τοῦ Κομμουνισμοῦ, καὶ τὸν βλέπω σὰν ἓνα σύστημα κρατικῆς διαλύσεως, ἠθικῆς καταπτώσεως, ἐξευτελισμοῦ, δπισθοδρομήσεως. Βλέπω τὸν κομμουνισμό πολυπρόσωπο, πολυόμιματο καὶ πολύμορφο σὰν μιὰ οὐσία ποὺ ὑπηρετεῖ τὴν ἐπάνοδο στὸν καινούργιο μεσαίωνα τῆς ὕλικῆς βίαις, τῆς μηχανῆς καὶ τοῦ ἀριθμοῦ, χωρὶς μεταφυσική, χωρὶς ἠθική, χωρὶς τὴν ἐθνικὴν διάκωσι ποὺ γονιμοποιεῖ μὲ τὴν ἀμιγῆ καὶ τὴν ἐκδήλωσι τῶν ἀτομικῶν χαρακτηρισμῶν τῶν λαῶν· τίς ἱκανότητες ποὺ ἔχουν νὰ προκόβουν στὸν πολιτισμό. Πιστεύω στὸν κομμουνισμό σὰν ἓνα μέσο γιὰ τὴν ἐπικράτησι μιᾶς ράτσας στὸν κόσμο καὶ καταδικάζω τὴ νέα αὐτὴ φυλετικὴ σλαδικὴ θεώρησι, ποὺ ζητᾷ νὰ φέρῃ σὲ κατὰστασι ὑποτελείας τοὺς μικροὺς λαοὺς.

7) Πιστεύω στὴν ἀγαθότητα τῶν ἀνθρώπων καὶ στὴν ἀδυναμία τῆς πλάνης ποὺ σκεπάζει τὰ μάτια των μὲ τὴν ψεύτικη μορφὴ τῆς ἐλευθερίας, τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἀδελφότητος. Πιστεύω στὸν ἀνθρώπινο πόνο καὶ στὴ δύναμι τοῦ ἀνθρώπου νὰ τινάξῃ ἀπὸ πάνω του τὴν ἐπιήρεια τῆς προπαγάνδας. Μὰ περισσότερο πιστεύω στὸ ἔνστικτο τοῦ Λαοῦ, ποὺ βλέπει μὲ σωστὰ μάτια ἀνοιχτὰ καὶ ἔξυπνα τὴν ἀλήθεια καὶ προσανατολιζε-

ται κι' όταν τυφλοί, δειλοί ή ανάξιοι δδηγοί προσπαθοῦν νά τόν ξεγελάσουν. Δέν υπάρχει ψύχωση πού νά κινή τὸ Λαὸ πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀλήθειας. Ὁ Λαὸς διαισθάνεται τὸ σωστὸ καὶ τὸ δίκιο. Πρόκειται γιὰ τὸν Ἑλληνικὸ Λαὸ πάντα.

8) Πιστεύω εἰς τὴν δύναμι τοῦ ἀγῶνα καὶ τῆς θυσίας. Ὅποιος ἀγωνιστὴ καὶ θυσιασθῆ μ' ἐπίγνωσι καὶ μὲ σκοπὸ, θά φτάσῃ στὸ τέλος. Πιστεύω πὼς δέν ἐφτάσαμε ἀκόμη στὸ τέλος καὶ πὼς τὸ Ἑλληνικὸ Ἔθνος πρέπει νὰ ἔχῃ πάντα ἀκμαία τὴ διάθεσι τῆς θυσίας καὶ πάνοπλη τὴν ἀγωνιστικὴ τοῦ ἱκανότητα. Καταδικάζω κάθε ραθυμία πού παίρνει μορφή ἀπελπισίας (πεσσιμισμού), ἀπιστίας πρὸς τὸ Ἔθνος, μεταφυσικῆς πίστεως, ἀβουλίας, θαυμασμοῦ πρὸς μεγάλους καὶ πρὸς ξένα σύμβολα. Ὁ ἀγῶνας γιὰ τὴ Ζωὴ καὶ τὴν τιμὴ τοῦ Ἔθνους καὶ τὴν ἀνεξαρτησία του εἶναι ὁ μεγαλύτερος, δικαιοῦτερος κι' ἠθικώτερος ἀγῶνας.

9) Πιστεύω στὶς ἀρετὲς τοῦ Κρητικοῦ Λαοῦ, λαοῦ ἀγωνιστῆ, στρατευόμενου, μεγαλοδύναμου, δικαιοκρίτη, πού προσπαθοῦν νά τὸν σκεπάσουν μὲ τέπλα καὶ νά τοῦ κρύψουν τὴν ἀλήθεια. Πιστεύω πὼς ὁ Λαὸς θά δῆ τὴν ἀλήθεια κι' ἀν ἀκόμη τοῦ βάλουν τιμεντένιες πλάκες στὰ μάτια.

10) Πιστεύω πὼς ὁ Κρητικὸς Λαὸς εἶναι στὴν παράδοσί του, στὴ μόρφωσί του καὶ στὴ φύτρα του Ἑλληνικός, κι' αἰσθάνεται, ἀγωνίζεται καὶ ὑπομένει σάν τοὺς ἄλλους Ἑλληνες κι' ἡγείται στὴ μάχη καὶ τὴν πολεμικὴ καὶ τὴν πολιτικὴ. Πιστεύω πὼς ὁ Κρητικὸς Λαὸς δέν πρέπει νὰ μείνῃ πίσω στὴ μάχη τῆς Βασιλείας, ἀλλὰ πρέπει νὰ κάμῃ διάκρισι ἀνάμεσα πολιτικῶ καὶ πολιτειακοῦ θέματος, νὰ μείνῃ σ' ὅποιο κόμμα θέλει, ἀλλὰ νὰ περιφρουρήσῃ τὸ Ἔθνος του ψηφίζοντας Βασιλεία καὶ Γεώργιο Β'.

Κι' ἐπειδὴ πιστεύω θά ψηφίσω κι' ἐγὼ Βασιλεία καὶ Γεώργιο Β'.

Κι' ἀν δέν ἐπίστευα σάν διανοούμενος ὅτι ἐξέθεσα παραπάνω (καὶ μπορεῖ πολλοὶ ἀναγνώσται νὰ μὴν ἔχουν τὴν ὄρεξι νὰ τὰ λεπτολογήσουν ἢ νὰ τὰ παραδεχτοῦν ὅλα μαζί), δὲν θά ἐψηφίζα Δημοκρατία, γιὰ τοὺς ἔξῃς λόγους: Δέν μπορεῖ νὰ σώσῃ τὴν Ἑλλάδα ἡ Δημοκρατία πού εἶναι συνυφασμένη μὲ τὸν κομμουνισμό, δηλαδή τὴν παράδοσι τῆς Βόρειας Ἑλλάδος, στοὺς ἐχθρούς μας, στὴν ἔθνικὴ μας ἐκμηδένισι κι' ὑποδούλωσι. Εἶτε τὸ θέλουν οἱ δημοκρατικοὶ εἶτε ὄχι, εἶναι δεμένοι μαζί μὲ τοὺς κουκουέδες, προσκυνοῦν στὸ ἴδιο τζαμί. Οἱ καθαροί, οἱ γνήσιοι Δημοκρατικοὶ εἶναι λαμπροὶ πατριώτες, ἔχουν λόγους νὰ μὴ θέλουν κληρονομικὴ βασιλεία, ἀλλὰ θέλουν αἰρετὸ ἀρχόντα. Ἄν νικήσῃ ὁ Γεώργιος Β' ὁ βασιλιάς ἀπὸ κληρονομικὸς γίνεται αἰρετός. Ἄν νικήσῃ ἡ Δημοκρατία, τὸ ἴδιο βράδυ ὁ Ζαχαριάδης θά ἰσχυριστῆ πὼς τὰ κουκιά εἶναι δικά του καὶ θά ἐπιβληθῇ μ' ἐπανάστασι ἐτοιμασμένη καὶ βοηθοῦμενη ἀπ' ἔξω. Ποιὸς δημοκρατικὸς ἐθνικόφρων, ἐοικίτης στὴν Κρήτη, θά βάλῃ τὸ χέρι του στὴν ἴδια κάλπη μὲ τοὺς ἀγροτοπατέρες, μὲ τοὺς ἀπεργοὺς πού νεκρώνουν τὴ ζωὴ τοῦ τόπου, μὲ τοὺς ἐκτελεστὰς, τοὺς ἐμπρηστὰς, τοὺς δολοφόνους, τοὺς αὐτονομιστὰς τῆς Μακεδονίας, μὲ τοὺς ἐγκληματίες καὶ τοὺς προδότες; Ἡ Βουλγαρία κι' ὁ Ἐμβέρ Χότζα ἀγωνίζονται γιὰ τὴν ἐπικράτησι «Δημοκρατίας» (γράψε δημοκρατικοφανοῦς φασισμού) στὴν Ἑλλάδα.

Ἐμεῖς θὰ κατοχυρώσωμε τὴν ἐλευθερίαν μας, τὴν ἀνεξαρτησίαν μας ἀπὸ ὅπουδήποτε, μὲ τὴ Βασιλείαν.

Μᾶς μιλοῦν ὁμως γιὰ Κέντρον καὶ γιὰ ψύχωσι. Μᾶς λέν ὅτι ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς ἐτρελάθηκε κι' ἀπὸ φόβον θὰ ψηφίσῃ Βασιλείαν, ἐνῶ πρέπει νὰ συνέλθῃ καὶ νὰ ψηφίσῃ «Δημοκρατίαν» (Καφαντάρη καὶ Σοφιανόπουλο δηλαδῆ). Αὐτὴ εἶναι ἡ μεγαλύτερη βρισιὰ πρὸς λαὸν δημοκρατικόν. Ἀπαρβίαστη ἀρχὴ τοῦ κοινοβουλευτισμοῦ εἶναι ὅτι ὁ Λ α ὸ ς δ ἔ ν π λ α ν ᾶ τ α ι, πηγαίνει ἀπὸ διαίσθησιν στὴν ἀλήθειαν. Οἱ δημοκρατικοὶ τῆς Κρήτης ἂν εἶχαν τρία ψηφοδέλτια νὰ ψηφίσουν καὶ τὸ ἓνα ἔλεγε Βασιλείαν, τὸ δεύτερον Κομμουνισμὸς καὶ τὸ τρίτον Δημοκρατία, θὰ ἦταν εὐκόλως νὰ διαλέξουν. Ἀλλὰ τώρα θὰ διαλέξουν ἀνάμεσα Βασιλείαν καὶ Δημοκρατίαν. Μποροῦν νὰ ψηφίσουν στὸ ἴδιον φλασκί μὲ τοὺς μπολσεβίκους; Ποτέ!

Δὲν μποροῦν ὁμως νὰ ψηφίσουν Δημοκρατίαν καὶ γιὰ ἓνα ἄλλο λόγο ἐξ ἴσου σπουδαίον. Ἡ «Δημοκρατία» θέλει πρόεδρον. Καμμιά πολιτικὴ μορφή στὴν Ἑλλάδα δὲ διαθέτει τὴν δυναμικότητα, τὴν θεληματικότητα, τὴν μάρφωσιν, τὴν πολιτικὴν πείραν, τὴν φήμην, τὸν ἡρωϊσμὸν, τὸ διεθνὲς κύρος, τὴν πολιτικότητα ποὺ διαθέτει ὅλα μαζί Γεώργιος ὁ Β'.

Κι' ἀκόμα γιὰ τὴν Κρήτην δὲν μπορεῖ νὰ πάῃ κόντρα σ' ὅλον τὸ ἔθνος. Τὸ ἔθνος θέλει Βασιλείαν. Τὸν θέλει κι' ἡ Κρήτη.

Ἡ Κρήτη ποὺ τὸν εἶδε ἐδῶ στὴ μάχην τῆς (Μάϊος 1941) νὰ ζῆ τις τραγικώτερες ὥρας τοῦ Νέου Ἑλληνισμοῦ καὶ νὰ ἐνσαρκῶνῃ τὸ πνεῦμα τῆς ἀντιστάσεως καὶ τῆς θυσίας.

Συμπατριῶτες. Αὐτὰ ποὺ σᾶς εἶπα δὲν εἶναι θεωρίαι πολιτικῆς ἢ φιλοσοφικῆς φλυαρίας. Σκεφθῆτε, δημοκρατικοὶ Κρητικοί, γιὰ σᾶς τὰ ἔγραψα, σκεφθῆτε καὶ πράξετε. Ἐγὼ ἐσκέφθηκα καὶ σᾶς εἰδοποίησα γιὰ τὴν:

Θὰ ψηφίσω Γεώργιον Β' καὶ Βασιλείαν.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Β. ΤΩΜΑΔΑΚΗΣ

